

متن پرسش

با سلام استاد عزیز: در پاسخ ۱۴۱۳۰ در این سؤال چند پیش فرض در ذهن دارم که نمی توانم جواب شما را بپذیرم لطفا راهنمایی کنید. پیش فرض های من اینگونه اند: همه اتفاقات عالم به اراده ی خداوند است حتی شنیده ها پس اتفاقی نیست از بین این همه ذکر و دعا مورد های خاصی را قلب توجه می کند. انجام عمل در زمان طولانی چهل روز توفیق می خواهد و این از جانب خداست. روایت از قول معصوم یا تائکید عالمان مورد تاکید موجب می شود من امید صد در صد به نتیجه داشته باشم حال دلیل می آورند این ذکر درست انجام نشد من در جواب فقط یک جمله می گویم چرا ابتدای بیان ذکر نگفتید؟ اگر خداوند قرار نیست در انتهای این دوره زمانی که بیان شده است نتیجه خاص را ببینیم چرا در اتمام اینگونه بیان، ذکر نمی شود اگر به مصلحت بود؟ اگر قرار است برای نمک غذا دعا کنیم اما غذا را بدون نمک بخوریم خوب چه کاریه بی دعا غذا را می خوریم اگر خداوند تقدیر کرده بود که غذا نمک داره و اگر نه غذا نمک نداره، اگر قرار اجابت نشه چرا سفارش به دعا شده؟ خداوند فوق تقدیر است پس اگر اراده کنند تغییر می کنه، پس چرا نباید باور کنم که حالا توفیق یافتم حالا باید مهیا اجابت دعا باشم؟ با این باورها من دعا کردم دل شب بیدار شدم. اما نشده و من دنبال چرا هستم. چون باورم دارم از دست می دم چون نمی خواهم باور تمام این مدت پای منبر فریب خوردم دارم مقاومت می کنم اما وقتی جوابی برای چرای من نیست شکست می خورم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به عنوان نمونه در قرآن داریم: «لعلکم تتقون» یا «لعلکم تهتدون» بدین معنا که اگر روزهی ماه رمضان را درست انجام دهید «لعلکم تتقون» شاید که به تقوای برسید و یا اگر از وحی الهی پیروی کنید «لعلکم تهتدون» شاید که هدایت شوید. این که می فرماید شاید متقی و شاید هدایت شوید، به جهت آن است که در کنار این اعمال باید زمینه های لازم نیز فراهم باشد تا نتیجه حاصل شود و از طرفی بنا نشد ما برای خدا تکلیف معین کنیم و او در خدمت ما باشد! بنا شد که او شرایطی را برای بندگی ما به ما لطف کند و ما در متن چنان شرایطی، بندگی خود را نشان دهیم. موفق باشید.